

NIGHTHAWK

Eerder verschenen van Clive Cussler bij The House of Books:

DIRK PITT-AVONTUREN

Storm in Havana
De pijl van Poseidon
Wassende maan
Duivelsadem
De schat van Khan
Zwarte wind
Trojaanse Odyssee
Poorten van Hades
Atlantis ontdekt
Stormvloed
Schokgolf
Dodelijk tij
Duik in het duister
Vixen 03
Titanic
Het logboek
Het Keltische rijk

ISAAC BELL-AVONTUREN

De provocateur
De dief
De race
De spion
De Saboteur
De jacht
De scherpschutter

DOSSIER OREGON-AVONTUREN

De stille zee
De kaper
Dodenschip
Het oog van de orkaan
Het goud van Kamtsjatka
Heilige Steen
Gouden Boeddha

KURT AUSTIN-AVONTUREN

(NUMA-FILES)
Zero hour
De storm
Duivelspoort
Medusa
De Navigator
Poolstorm
Verloren stad
Witte dood
Vuurijs
Het blauwe goud
Serpent
Spookschip
Het geheim van de farao

Clive
Cussler
en Graham Brown

Nighthawk

Vertaald uit het Engels door Pieter Cramer

the house of books

Deze uitgave is tot stand gekomen door bemiddeling van Peter Lampack Agency, Inc., 350 Fifth Avenue, Suite 5300, New York, NY 10118 USA

Oorspronkelijke titel: *Nighthawk*

Oorspronkelijk uitgegeven door: G.P. Putnam's Sons, New York 2019

© Sandecker RLLLP, 2017

© Vertaling uit het Engels: Pieter Cramer, 2019

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2020

Omslagontwerp: Loudmouth, Utrecht

© Omslagbeeld: Shannon Associates LLC

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5537 6

ISBN 978 90 443 5538 3 (E-BOOK)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

O V E R A M S T E L

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De personages

Spaanse expeditie van 1525

Diego Alvarado: Spaanse soldaat en leider van een expeditie naar Zuid-Amerika circa 1525, tijdgenoot en rivaal van Francisco Pizarro.

Costa: Spaanse edelman en bankier/geldmagnaat, financierde Alvarado's expeditie.

National Underwater and Marine Agency

Rudi Gunn: Onderdirecteur van de NUMA.

Kurt Austin: Hoofd van de afdeling Speciale Projecten van de NUMA, duiker van wereldklasse en bergingsdeskundige, werkte ooit voor de CIA.

Joe Zavala: Kurts rechterhand, technisch expert, tevens ervaren helikopterpiloot en amateurbokser.

Hiram Yaeger: ICT-genie op het hoofdkantoor van de NUMA, bezit talloze patenten op het gebied van computertechniek.

Priya Kashmir: Assistent van Hiram Yaeger, zou voor de NUMA veldwerk gaan doen, maar kwam door een auto-ongeluk in een rolstoel terecht en werd aan de ICT-afdeling toegevoegd.

Paul Trout: Met ruim twee meter het langste lid van het team Speciale Projecten, gehuwd met Gamay. Is doctor in de oceanografie.

Gamay Trout: Zeebioloog, gehuwd met Paul, is een fitnessfreak, ervaren duiker en een uitmuntende scherpschutter.

Ed Callahan: Kapitein van het NUMA-schip *Catalina*.

National Security Agency (nationale veiligheidsdienst)

Steve Gowdy: Hoofd van de afdeling Extra-Atmosferische Projecten van de NSA, directeur van het *Nighthawk*-programma.

Emma Townsend: Voorheen wetenschappelijk medewerker van de NASA, astrofysicus, vaste medewerker aan het *Nighthawk*-programma. Collega's noemen haar Hurricane Emma.

Agent Hurns: Veldwerker van de NSA.

Agent Rodriguez: Veldwerker van de NSA.

United States Air Force (vs luchtmacht)

Kolonel Frank Hansen: Commandant van het 9de Space Operations Squadron, gestationeerd op de luchtmachtbasis Vandenberg, Californië.

Russische Federatie

Constantin Davidov: Hoofd buitendienst Russische federale veiligheidsdienst (FSB), voorheen KGB, verantwoordelijk voor de verwerving van technodata voor het Kremlin.

Schout-bij-nacht Sergei Borozdin: Goede vriend van Davidov, opperbevelhebber van de Russische 1ste Bergingsvloot (Stille Oceaan).

Victor Tovarich: Kapitein van de ТК-17 Typhoon-klasse onderzeeër.

Majoor Yuri Timonovski: Commandant en piloot van de *Blackjack 2*.

Volksrepubliek China

Generaal Zhang: Hoogste officier van het ministerie voor Staatsveiligheid.

Daiyu (Zwarte Jade): Speciaal agent van het ministerie, een van de ‘nooit geboren kinderen’.

Jian: Daiyu’s partner, ook een van de ‘nooit geboren kinderen’.

Li Ying: Verbindingsofficier/contactpersoon, Beijing.

Luitenant Wu: Hoofdofficier van het ministerie voor Staatsveiligheid.

Valkenier: Codenaam voor een anonieme contactpersoon verbonden met het *Nighthawk*-programma van de NSA.

MS Reunion

Buck Kamphausen: Kapitein van de *MS Reunion*.

Peru

Urco: Archeoloog, doet onderzoek naar de oorzaken van de verdwijning van het Chachapoya-volk.

Vargas: Een van Urco’s vrijwilligers.

Reyes: Eveneens een vrijwilliger.

Washington D.C.

Collin Kane: Expert explosievenopruimingsdienst.

Proloog

Het brandpunt

Zuid-Amerika, januari 1525

De speer trof Diego Alvarado vol op zijn borst. Een dreunende stoot waardoor hij tegen de grond sloeg, maar die niet het sterke Castiliaanse harnas doorboorde dat hij al sinds het vertrek uit Spanje droeg.

Hij rolde op zijn zij, kwam steunend op een knie half overeind en richtte zijn kruisboog. Hij zag een beweging in de bomen en schoot. De pijl sneed door de bladeren en er klonk een gil van pijn.

‘In de bomen, rechts!’ riep hij naar zijn mannen.

Boven het smalle pad walmde een blauwe rookwolk op, afkomstig van een aantal gelijktijdig afgeschoten grootkalibermusketten, zogenaamde haakbussen. De kogels scheerden het bos in en zochten, dunne takken versplinterend, hun weg door het frisgroene bladerdek.

Een regen van pijlen was het onverbiddelijke antwoord. Twee van Alvarado’s mannen gingen neer en hij voelde een pijnscheut in zijn been toen een pijlpunt van lavaglas zich in zijn kuit boorde.

‘Ze hebben ons ingesloten,’ schreeuwde een van de mannen.

‘Blijf in linie,’ beval Alvarado. Hij hinkte naar voren, negeerde de pijn en herlaadde zijn wapen.

Na een lange voettocht door de uitlopers van het gebergte waren ze in een hinderlaag gelopen en een pad in gelokt, waar ze nu van beide kanten werden aangevallen. Bij een andere groep waren de

gelederen door de aanval misschien doorbroken, maar Alvarado's mannen waren ex-soldaten. Ze hielden de rijen als een muur gesloten en verspilden geen kostbare munitie. Een paar mannen trokken hun zwaard, terwijl de anderen hun zware vuurwapen in de aanslag hielden.

De inlanders verzamelden zich voor een nieuwe aanval. Met een snerpemde kreet kwamen ze het bos uit gestormd. Ze renden de open plek op, waar ze werden neergemaaid door een donderend Spaans salvo dat als een tweede golf van zwarte kruitexplosies de aarde deed trillen.

De helft van de aanvallers stortte neer, anderen keerden om en sloegen op de vlucht, slechts twee van hen gingen weer tot de aanval over. Ze stormden op Alvarado af, doken op uit de rook met hun donkere, roodachtige gezichten waarin de gloeiend witte ogen door oorlogsbeschilderingen extra fel oplichtten.

Alvarado schakelde de eerste met zijn kruisboog uit, een treffer waardoor de man tegen de grond sloeg. Maar de tweede viel aan met een speer. De punt van het primitieve wapen ketste af op de gebogen borstplaat van Alvarado's zilveren harnas. Omdat zijn uitrusting hem tegen dergelijke primitieve wapens beschermde, haalde Alvarado zonder angst naar zijn aanvaller uit. Hij greep de man beet, helde iets achterover en slingerde hem tegen de grond.

Alvarado dook op hem en doodde de inlander met een dolk. Toen hij opkeek, zag hij dat alle anderen waren gevlucht. 'Herladen,' riep hij tegen zijn mannen. 'Ze komen zo terug.'

Terwijl de mannen zich aan de bewerkelijke klus van het instoppen van de kruitlading in hun wapen wijdde, probeerde Alvarado de pijl uit zijn kuit te verwijderen. Hij priemde de punt van zijn dolk in zijn eigen vlees en wrikte de pijl eruit. Hij keek er even naar en wierp hem weg. Dit was niets nieuws. Hem was verteld dat dit 'Wolkenvolk' anders was dan de Inca's en de andere stammen in dit gebied. Dat ze dappere strijders waren, was duidelijk, maar ze hadden geen betere wapens dan de andere inlanders. Afgezien van

het feit dat ze met heel veel waren, hadden ze niets speciaals dat in hun voordeel was.

Alvarado goot wat wijn uit een flesje op de wond. Het stak, maar het verdoofde de pijn iets en spoelde – dat hoopte hij althans – eventueel gif weg. Vervolgens wikkelde hij een doek om zijn kuit en hij zag hoe het bloed de stof doordrenkte en zich verspreidde tot de hele doek paars gevekt was.

‘We moeten ons terugtrekken,’ zei hij, terwijl hij met moeite overeind kwam.

‘Hoe ver?’ riep een van zijn mannen.

‘Het hele stuk,’ antwoordde Alvarado. ‘Terug naar het dorp.’

Niemand protesteerde. Sterker nog, ze leken blij met dit bevel.

Ze formeerden zich en begonnen te lopen. Het lukte Alvarado anderhalve kilometer met hen mee te lopen, maar het zware harnas en de pijn in zijn been werden hem te veel. Een van zijn mannen kwam hem te hulp, ondersteunde hem en bracht hem naar het sterke lastpaard dat de voorraden droeg. Na het losmaken van de riem vielen de spullen op de grond. Met een duwtje werd Alvarado op het paard getild. Hij klemde zich stevig vast, waarop het hele gezelschap haastig doorliep, de helling af, terug naar het kampement.

Na een paar uur bereikten Alvarado en zijn mannen het dorp waaruit ze vroeg in de ochtend waren vertrokken. Het was al donker, maar de achtergebleven soldaten verwelkomden hen met warme kampvuren.

Costa, een edelman, hielp hem van het paard. ‘Wat is er gebeurd?’ vroeg hij met een geschrokken blik op de wond.

Costa was een aristocraat van gemiddeld aanzien. Hij had zich bereid verklaard de expeditie te financieren in ruil voor een derde van de verworven rijkdommen. Waarom hij persoonlijk was meegegaan was voor iedereen een raadsel; misschien voor het avontuur, maar waarschijnlijk omdat hij erop wilde toezien dat hij niet bedrogen werd. Tot dusver had hij alleen maar lopen klagen.

‘We zijn in een val gelokt,’ zei Alvarado. ‘Dat Wolkenvolk is niet

bepaald ingenomen met onze aanwezigheid. Ze zullen ons eerder doden dan dat ze zich bij ons voegen, ook al betekent dat dat ze dan als slaven aan andere meesters onderworpen blijven.’

‘En Pizarro dan?’ vroeg Costa. ‘Dit zijn sporen van hem. Hij is hier geweest. Hij zei dat we hier medestanders zouden treffen.’

Alvarado kende de sporen van Pizarro maar al te goed. De zogenaamde conquistador had in bomen langs het pad inscripties gekrast zodat Alvarado en zijn versterkingen Pizarro en diens escorte konden inhalen.

Ook kende hij Pizarro’s plan om andere inlanders tegen het heersende volk op te zetten. Op andere plaatsen had het gewerkt, maar hier niet.

‘Er moet hem iets overkomen zijn,’ zei Alvarado. ‘Hij is vermoord of...’

Hij hoefde zijn zin niet af te maken. Geen van hen vertrouwde Pizarro. Hij had het voortdurend over goud dat nog nooit iemand had gezien en bleef rijkdommen beloven waar geen enkel bewijs voor was. Hij was een kleine man met grote dromen. Hij had twee keer bij de gouverneur een blauwtje gelopen toen hij geld voor zijn expedities vroeg, en uit wanhoop had hij zich uiteindelijk tot Costa – en zijn rivaal Alvarado – gewend.

Hoewel Alvarado Pizarro niet mocht en hem ook niet vertrouwde, begreep hij de man wel. Ze waren uit hetzelfde hout gesneden. Beiden waren van onaanzienlijke afkomst en waren uit Spanje vertrokken om zelf naam te maken. Maar nauwelijks een paar maanden geleden hadden ze nog vijandelijk tegenover elkaar gestaan en het was heel goed mogelijk dat Pizarro uitsluitend met de samenwerking had ingestemd om hen naar hun ondergang te leiden.

‘We moeten nu onmiddellijk terug naar de kust,’ zei Alvarado.

Die gedachte leek Costa niet te bevallen.

‘Hebt u daar iets op tegen, beste man?’

‘Nee,’ reageerde Costa. ‘Alleen...’

‘Zeg het maar!’

Costa aarzelde. ‘Er zijn een paar mannen ziek geworden. Koorts. Het zou pokken kunnen zijn.’

Slechter nieuws had Alvarado niet kunnen verzinnen. ‘Laat zien.’

Costa bracht hem naar de grootste van de inheemse, uit modder en gras opgetrokken hutten, die waarschijnlijk als lokale vergaderplek diende. In het midden brandde een oplaaiend vuur, waarvan de rook door een gat in het dak de nacht in verdween. Op de kale grond eromheen lag een aantal van Alvarado’s soldaten die allemaal in diverse stadia van een beroerde ziekte verkeerden.

‘Wanneer is dit begonnen?’

‘Kort nadat je achter Pizarro aan ging.’

In het flakkerende licht knielde Alvarado bij een van de mannen. De soldaat was haast nog een kind; hij lag op zijn rug met zijn ogen dicht en zijn gezicht naar het strooien dak gekeerd. Zijn hemd was doordrenkt van het zweet en hij had kleine rode vlekjes op zijn hals, gezicht en borst. Hij had zo’n hoge koorts dat het aanvoelde alsof je naast een open vuur knielde.

‘Pokken,’ zei Alvarado, de diagnose bevestigend. ‘Hoeveel zijn er net zo aan toe?’

‘Acht hebben het behoorlijk te pakken. Nog drie hebben het minder erg, maar kunnen nauwelijks op hun benen staan. Het is uitgesloten dat die te voet de vijftien kilometer naar de kust halen.’

Met elf zieken, een aantal gewonden en twee gesneuvelden had Alvarado nog maar twintig man over die konden vechten. ‘We zullen ze hier achter moeten laten.’

‘Maar Diego...’

‘Ze zijn te ziek om te lopen en te zwaar om te dragen,’ hield Alvarado vol. ‘En we zijn ver in de minderheid. Ik tel hier dertig hutten. Stuk voor stuk ruim genoeg voor een grote familie. Er hebben hier minstens tweehonderd mensen gewoond voordat Pizarro hier langskwam. Zelfs als de helft van hen vrouwen en kinderen zijn, houden we geen stand. En wie zegt dat deze mensen geen bondgenoten in andere dorpen hebben?’

Costa reageerde verbolgen op deze inschatting. ‘Misschien komt Francisco terug om ons bij te staan.’

‘Het is te laat om onze hoop op tijdige redding te vestigen,’ zei Alvarado. ‘Jij en de anderen moeten maken dat je hier wegkomt nu het nog kan.’

‘Ik en de ánderen,’ reageerde Costa argwanend. ‘Jij bent toch niet van plan te blijven?’

Alvarado bracht een hand naar zijn voorhoofd en veegde het zweet weg. Het kon van de hitte zijn of van de wond in zijn been, maar hij vreesde dat het een eerste symptoom van de ziekte was die zijn mannen velde. ‘Ik zou jullie alleen maar ophouden. Kom, verzamel de mannen en ga op weg naar het schip. Vaar met de stroom mee tot je de kust niet meer ziet en zeil dan in noordelijke richting terug naar Panama.’

Costa staaarde een kort moment peinzend voor zich uit, waarna hij zich abrupt omdraaide om weg te lopen.

Alvarado greep hem bij zijn pols en kneep zo hard dat Costa bang was dat zijn botten braken. ‘Betaal mijn familie wat je me schuldig bent, anders gun ik je tot je levenseinde geen moment rust meer.’

Costa knikte. Het zou wel eens de enige belofte kunnen zijn die hij echt niet zou durven breken.

Toen de mannen uit elkaar gingen, voelde Alvarado zich koortsig. Hij bewapende zich met twee geladen musketten en een kruisboog. De overige mannen die een wapen konden vasthouden kregen ieder een geladen pistool en wat slokken rum.

Terwijl ze de vuren brandend hielden en de dikke rook traag de avondlucht in walmde, wachtten ze alert af. Het leek eindeloos te duren, maar ten slotte verschenen de inlanders.

Door een kier in de rieten wand zag Alvarado ze aankomen. Toen ze dicht genoeg genaderd waren, vuurde hij op de voorste groep.

Het schot joeg hen uiteen, maar vanuit verschillende richtingen doken anderen op. Ze stormden van alle kanten de hut binnen.

Er knalden pistolen en een aantal inlanders ging neer, maar de

horde sprong over de lichamen van hun dode broeders, terwijl anderen door de dunne wanden braken en zich bij de aanvallers voegden.

Alvarado doodde met een schot uit de tweede haakbus nog twee inlanders. Met de rokende loop mepte hij een derde aanvaller tegen de grond, maar het volgende ogenblik werd hij zelf onderuit geslagen.

Weer zocht hij zijn toevlucht tot zijn kruisboog en hij schoot de pijl in het strijdgewoel. Toen hij naar zijn dolk greep, klapte er een stenen bijl op zijn pols die zijn hand afhakte.

Hij schreeuwde van de pijn en greep instinctief naar de bloedende stomp. Maar een speer door zijn rug verlamde hem, smoorde zijn kreet en nagelde hem aan de grond zonder dat hij zich nog kon bewegen of zelfs maar naar zijn mannen kon roepen.

Terwijl hij daar lag, zag Alvarado hoe de inlanders zijn zieke en stervende mannen afslachtten; steeds maar op hen inhakkend. De razernij hield minutenlang aan; bloed, zweet en speeksel spetterden in het rond.

Na afloop lieten ze Alvarado voor dood achter. Terwijl het licht in zijn ogen langzaam doofde zag hij hoe de inlanders de paar nog levende mannen het bos in voerden. Hoe het hun verging zou hij nooit weten.

In de algehele chaos hadden de minuscule deeltjes die de kiemen van pokken en mazelen bevatten, zich onzichtbaar en ongemerkt bij elke uitademing en door het rond spetterende bloed en speeksel verspreid. De bewoners van de Nieuwe Wereld hadden er nooit eerder aan blootgestaan. Ze bezaten geen weerstand tegen deze onzichtbare vijand.

Binnen een week zouden de meesten van de bij de aanval betrokken strijders ziek zijn en sterven. Binnen een maand zou hun hele dorp erdoor getroffen zijn. En tegen het einde van het jaar zou nog talrijke andere nederzettingen hetzelfde onheil overkomen.

Onbeteugeld zou het pokkenvirus het Incarijk teisteren en uiteindelijk ruim negentig procent van de inheemse bevolking van

Zuid-Amerika doden en zo de weg voor de Spaanse verovering vrijmaken. Een heel continent werd geveld door een wapen dat niemand kon zien.

1

Luchtmachtbasis Vandenberg, Californië

Heden

Steve Gowdy zat in een comfortabele stoel op de bovenste rij van een verduisterde controlekamer in het hart van de luchtmachtbasis Vandenberg. De inrichting leek op die van de NASA-commandocentra in Houston en op Cape Canaveral, maar het was er kleiner en het zat volgestouwd met militairen in plaats van burgerpersoneel.

Gowdy was eind veertig. Hij droeg een grijs polo hemd en een zwarte joggingbroek. Zijn lichtbruine haar was keurig gekapt, maar zo dun dat zijn schedel erdoorheen schemerde. Hij zag eruit als een golfer, klaar voor de achttien holes van een plaatselijke countryclub, als een bezoeker tijdens een rondleiding of als een verveelde manager van het middenkader, klemgezet in weer zo'n eindeloze vergadering. Alleen de strak samenge trokken rimpels rond zijn ogen en het onbewuste trommelen van een vinger op de stoelleuning verraadden dat hij er met zijn volle aandacht bij was.

Gowdy was niet voor een rondleiding naar de luchtmachtbasis gekomen, of om de technologie te bewonderen, maar om het eindstadium mee te maken van een missie die zo geheim was dat slechts veertig mensen van het bestaan ervan op de hoogte waren.

Het project werd *Ruby Snow* genoemd, wat uiteraard niets speciaals betekende, maar iets poëtisch had dat Gowdy wel kon waarderen. Er was een vliegtuig bij betrokken dat door de nationale veiligheidsdienst NSA was gefinancierd en door de luchtmacht en

andere onderdelen van het ministerie van Defensie werd ingezet.

Vliegtuig was niet het juiste woord, bedacht hij. De *Nighthawk* was een hybride toestel dat het midden hield tussen een vliegtuig en een ruimteschip. Het allernieuwste in een lange reeks toestellen die waren afgeleid van de spaceshuttle. Het was de meest geavanceerde machine die ooit het luchtruim had doorkruist en nu eindelijk naar de aarde terugkeerde, na er drie lange jaren omheen te hebben gevlogen.

Door een zware storm die zich boven de Stille Oceaan samenvoegde, had de NSA de terugkeer een volle week moeten verschuiven, maar afgezien daarvan was alles volgens plan verlopen.

Gowdy bekeek de livebeelden van de terugkeer op de enorme hd-schermen die de gehele wand voor hem besloegen. Op een ervan stonden in lange kolommen cijfers en symbolen die hem niets zeiden, behalve dat ze allemaal groen bleven.

Een tweede display toonde een grafiek met een lijn die vanuit de linkerbovenhoek steil omlaag liep, tot hij halverwege naar een horizontale lijn afboog om vervolgens aan de rechterkant weer scherp omlaag te gaan. De grafiek, waarboven DALINGSPROFIEL NIGHTHAWK stond, had te maken met de hoogte, snelheid en afgelegde afstand van het toestel. Maar hij hield zijn aandacht strak gevestigd op het middelste scherm, waarop satellietbeelden van de Stille Oceaan en de westkust van Noord-, Zuid- en Centraal-Amerika te zien waren.

Felgekleurde icoontjes en lijnen gaven de locatie en de route van de *Nighthawk* weer. Omdat de *Nighthawk* in een ongebruikelijke baan over de polen vloog, begon de terugkeer boven Antarctica, waarna hij in een diagonale lijn de aardbol overstak. Hij was op nog geen honderdvijftig kilometer van de oostkust over Nieuw-Zeeland gevlogen en trok vandaar een kaarsrechte lijn over de Cook-eilanden en Tahiti. Hij passeerde Hawaï aan de zuidkant waarna de geprojecteerde lijn op Vandenberg en het hoge woestijngebied van Californië afstevende. Hij had nog een paar duizend kilometer te gaan, maar met een snelheid van zo'n achtduizend kilometer per uur zou de landing geen veertig minuten meer op zich laten wachten.

Er klonk een galmende stem uit de omroepinstallatie, die de *loop* werd genoemd. ‘Voertuig is Max Q gepasseerd,’ zei een anonieme stem. ‘Hitteschild stabiel. Temperatuur daalt.’

Max Q, dat was een term die Gowdy kende. Een riskant moment – het punt waarop er maximale aerodynamische krachten op het toestel inwerkten. Een punt waarop de geringste zwakte of schade tot structurele storingen en verlies van het toestel kon leiden.

De mededeling dat de *Nighthawk* Max Q was gepasseerd stelde Gowdy enigszins gerust. Er konden nog steeds veel dingen fout gaan, met rampzalige gevolgen, maar de grootste horde was genomen.

Hij keek omlaag naar het middelste niveau van de als een amfitheater ontworpen zaal. Dat gedeelte was het domein van de vlucht-leider, in dit geval een kolonel van de luchtmacht, Frank Hansen. Hansen was een dertigjarige veteraan met een ijzige oogopslag, een ex-gevechts- en testpiloot die in zijn actieve tijd twee schietstoel-lanceringen en een crash had overleefd en nu het hoofd was van het 9de Space Operations Squadron.

Hansen draaide zich om, zocht oogcontact en knikte hem toe. Tot dusver alles oké.

Tussen alle controleurs, systeemspecialisten en andere vakkrachten was Hansen de enige aanwezige – afgezien van Gowdy zelf – die exact begreep wat voor gigantisch risico ze hier namen. En als Gowdy hem juist inschatte, was Hansen minstens zo zenuwachtig als hij.

Hansen drukte op de knop van de intercom. ‘Een statusupdate graag,’ zei hij met kalme stem.

Beneden, op het laagste niveau van de zaal, kwamen de individuele systeemcontroleurs in actie. Ze waren ieder verantwoordelijk voor één ding: geleiding, telemetrie, aandrijving, noem maar op... Net als op de eerste rij in een bioscoop was voor hen het kijken naar het grote scherm een recept voor nekkramp, maar aangezien alle voor hen noodzakelijke informatie op kleinere monitoren vlak voor hen werd getoond, keken ze zelden omhoog voor dat hun taak erop zat.

Gowdy leunde achterover en luisterde, nog altijd met zijn vinger trommelend, naar de stroom reacties die uit de *loop* klonk.

‘Telemetrie: oké.’

‘Elektra: oké.’

‘Vluchtcontrole: oké.’

Enzovoorts. Om beurten meldde een man of vrouw zich en bracht goed nieuws tot alle controleurs verslag hadden gedaan, op één na.

Er volgde een pijnlijke stilte. Onder hem wachtte Hansen nog een moment voordat hij de knop van zijn microfoon indrukte. ‘Geleiding, uw status alstublieft.’

Er kwam geen reactie.

‘Geleiding?’

Er viel een doodse stilte. Gowdy’s vinger stopte met trommelen. In geen enkele simulatie had hij ooit een vertraging meegemaakt, zelfs niet van een paar seconden. Hij stond op en keek over de leuning omlaag naar de onderste rij, waar de geleidingscontroleur zat.

Een jonge luchtmachtmilitair met stekeltjehaar werkte zich in het zweet boven zijn toetsenbord en schakelde verwoed tussen diverse schermen.

‘Geleiding?’ riep Hansen. ‘Een reactie nu.’

‘Geleiding is oké,’ antwoordde de man eindelijk, ‘maar we zien een vertraging in de herhaling.’

Omdat de *Nighthawk* een onbemand toestel was en op afstand vanuit Vandenberg werd bestuurd, was het systeem voorzien van een terugkoppeling waarbij elke instructie naar het controlecentrum werd herhaald alvorens de manoeuvre werd uitgevoerd, ongeveer zoals een piloot de instructies voor de luchtverkeersleiding herhaalde om onderlinge misverstanden uit te sluiten.

Gowdy drukte op de knop van zijn eigen intercom, een rechtstreekse privéverbinding met Hansen. ‘Wat is er aan de hand? Wat betekent dit?’

‘Een vertraging in de herhaling kan van alles betekenen,’ antwoordde Hansen. Hij sprak met een ingestudeerde nonchalance. ‘Het kan een probleem met de overbrenging van het commando zijn, een storing aan onze kant, of zelfs...’

Voordat hij nog iets kon zeggen, sprak de telemetriecontroleur: ‘Telemetrie is geel. Signaal hapert.’

Op het grote scherm met de cijfers lichtten twee kolommen geel knipperend op, een derde kolom kleurde rood.

‘Koersafwijking gedetecteerd,’ meldde de koerscontroleur. ‘Twee graden zuidwaarts en draaiend... Vijf graden en draaiend...’

Gowdy hapte naar adem. Hij riep Hansen weer op. ‘Wat gebeurt er?’

Hansen had het te druk om te antwoorden en Gowdy richtte zijn blik weer op het scherm. De geprojecteerde lijn van de *Nighthawk* maakte een bocht naar rechts, weg van Californië, in de richting van Centraal-Amerika.

‘Elf graden zuidwaarts en nog altijd draaiend,’ meldde de geleidingscontroleur. ‘Snelheid neemt af, daling gestopt. Hoogte blijft zevenentwintig kilometer.’

Gowdy geloofde zijn ogen niet. In plaats van de geplande daling bleef de *Nighthawk* op een constante hoogte van zevenentwintig kilometer en verloor daardoor aan snelheid. Omdat het toestel in dit stadium als een zweefvliegtuig vloog, was het noodzakelijk dat het het exacte dalingsprofiel volgde, anders verloor het zoveel aan snelheid dat het Californië niet meer zou halen.

Gowdy stond te trillen op zijn benen. Hij greep met één hand de leuning voor hem en stak de andere in zijn zak op zoek naar een sleutel.

‘Reset alle koerscommando’s,’ riep Hansen kortaf.

‘Geen effect,’ reageerde de controleur.

‘Herstart commandoprogramma.’

‘Herstart actief... Stand-by.’

Gowdy liep de trap af naar het domein van Hansen en bleef daar

staan. Hij transpireerde hevig en zijn handen trilden, de vingers om een sleutel geklemd die hij hoopte nooit te hoeven gebruiken.

Hoe kon dit nu toch nog fout gaan? Na tien jaar onderzoek en drie jaar in de ruimte. Hoe was het mogelijk dat dit alles op het laatste moment toch nog mislukte?

‘Eenentwintig graden zuidwaarts,’ zei de geleidingscontroleur. Hoogte nog zevenentwintig kilometer, snelheid dalend naar zesenhalfduizend.’

‘Wat gebeurt er?’ schreeuwde Gowdy tegen Hansen zonder zich nog om de privacy van de intercom te bekommeren of moeite te doen zijn kalmte te bewaren.

‘We hebben hem niet meer onder controle.’

‘Dat zie ik ook,’ reageerde Gowdy. ‘Hoe kan dat?’

‘Is niet te zeggen,’ antwoordde Hansen. ‘Het lijkt een constante afbuiging naar rechts. Het kan een beschadiging aan een vleugel zijn of aan de verticale stabilisator. Maar dat verklaart de problemen met de telemetrie of die commandoherhaling niet.’

Gowdy frommelde aan de sleutel in zijn zak, draaide hem om en om in zijn hand. Het was zijn verantwoordelijkheid om de missie te stoppen als het te gevaarlijk werd; hij moest het zeggen. Te vroeg ingrijpen, voordat alle hoop was vervlogen, zou verkeerd zijn, maar als hij te laat was... kon dat rampzalige gevolgen hebben.

Hij stapte naar voren, drong zich aan Hansen op. ‘Zorg dat dat verdomde ding weer op koers komt.’

Hansen wrong zich langs hem, waarbij hij Gowdy vrijwel letterlijk in een stoel en van zich af duwde. De twee mannen hadden elkaar nooit gemogen. Hansen vond dat Gowdy’s kennis van natuurkunde en ruimtevaarttechnologie onvoldoende was om zich aan dit project te verbinden en Gowdy vond de luchtmachtkolonel arrogant en als autoriteit aanmatigend. Hun superieuren hadden hun bevolen door te gaan en dat was enige tijd goed gegaan, maar nu niet meer.

‘Transponderdata fluctuerend,’ zei de telemetriecontroleur. ‘We verliezen het signaal.’

‘Reset de transponder,’ riep Hansen. ‘Als de transponder uitvalt, zijn we de koers van het toestel kwijt. Het is niet in het eerste radarbereik.’

Gowdy bleef roerloos zitten. Hij voelde zijn lichaam niet meer en hoorde als in een trance wat er geroepen werd. Het deed er niet toe of ze binnen radarbereik waren, de *Nighthawk* was voorzien van stealthtechnologie en voor radar volstrekt onzichtbaar. In tegenstelling tot andere ruimtevaartuigen was het toestel zwart en daardoor ook onzichtbaar voor telescopen. Het toestel was bedekt met het allernieuwste radar absorberende materiaal.

Hij keek op. Het toestel vloog nu met zo’n vijfenhalfduizend kilometer per uur op de kust van Zuid-Amerika af. De scherpte van de bocht verminderde en de snelheid bleef afnemen. Het maximale bereik van zijn glijvlucht, op de kaart aangegeven door een oranje cirkel, werd met de seconde kleiner en bewoog naar het zuiden. Het reikte niet meer tot in de Verenigde Staten.

Gowdy wist wat hem te doen stond. Er was geen enkele reden om nog langer te wachten.

Hij trok de rode sleutel uit zijn zak en stak hem in een slot op het paneel voor hem. Met een draai aan de sleutel opende hij een vakje erboven, waaruit een kleiner paneeltje naar voren schoof en vastklikte. Op het paneeltje blonken gele en zwarte chevrons. In het midden glom een rode knop onder een beschermend metalen rek dat moest voorkomen dat de knop per ongeluk werd ingedrukt.

Gowdy keek omhoog naar het scherm. Er kwamen nu tegenstrijdige locatiedata binnen die aangaven dat de *Nighthawk* zich op verschillende plaatsen tegelijk bevond. Omkeercommando’s knipperden aan en uit, maar de hoofdlijn bleef zuidwaarts gaan, recht naar de Galapagoseilanden en de kust van Ecuador erachter.

‘Reset geleiding uitgevoerd,’ zei de controleur.

‘En?’ vroeg Hansen.

‘Geen reactie.’

‘Nu is ’t genoeg,’ fluisterde Gowdy. Hij draaide de sleutel naar rechts, waarna de rode knop oplichtte.

‘Zelfdestructie, op scherp,’ riep een computerstem.

Gowdy liet de sleutel los en reikte naar de knop.

Een stevige hand hield hem tegen, greep zijn pols en rukte hem weg.

Hansen dook naast hem op. ‘Bent u gek geworden?’ snauwde de luchtmachtkolonel.

‘Hij is uit koers,’ zei Gowdy. ‘We kunnen hem niet in bevolkt gebied laten neerkomen. Het risico is te groot dat het allerergste gebeurt.’

Hansen hield Gowdy’s arm nog steeds stevig vast. ‘Het allerergste is al gebeurd. En wel op het moment dat we de *Nighthawk* en zijn lading in de dampkring terugbrachten. Als we hem nu vernietigen, geven we daarmee de aanzet tot de ramp die we niet willen.’

Gowdy knipperde met zijn ogen, in verwarring. Het duizelde hem. Hij wist het echt niet meer. Maar uiteindelijk was dit waarover Hansen al die tijd had geklaagd. De wetenschap ging zijn verstand te boven.

Opeens was de *Nighthawk* van het scherm verdwenen. De grafiek van het dalingsprofiel viel weg en alle flitsende cijfers op het scherm ernaast kwamen tot stilstand en begonnen rood te knippen.

‘Telemetrie is uitgevallen,’ rapporteerde een andere controleur, duidelijk geëmotioneerd. ‘Contact met *Nighthawk* verloren.’

Het werd onrustig in de zaal, er klonk angstig geroezemoes. Gowdy staaarde naar het scherm en wachtte af in de vurige hoop dat de koerslijn zou terugkomen. Hij zweeg, terwijl herhaalde pogingen om de verbinding tussen Vandenberg en het toestel te herstellen geen effect hadden.

Ten slotte verscheen er een nieuw getal op het scherm dat razendsnel naar nul aftelde.

‘Wat is dat?’ vroeg Gowdy.

‘Tijd tot oppervlaktecontact,’ luidde het norske, maar eerlijke antwoord van Hansen. ‘De langst mogelijke tijd die de *Nighthawk* in de lucht blijft voordat de hoogte nihil is.’

Het cijfer tikte genadeloos terug, versprong van minuten naar seconden en stopte onverbiddelijk bij 0:00:00.

‘En nu?’ vroeg Gowdy.

‘Geef me live-satellietbeelden,’ beval Hansen. ‘Breedbeeld. Zuidelijke Stille Oceaan en westelijk Zuid-Amerika.’

De controleurs deden wat hun gevraagd werd. Niemand vroeg waarom.

Een voor een floepten er satellietbeelden op. Gowdy staarde naar vreedzame vergezichten. Er dreven wolken boven de Stille Oceaan. De westkust van Zuid-Amerika stak scherp af tegen het blauwe water van de zee. In de oceaan lag als een vredige draaimolen de kolk van een tropische storing.

Alles leek rustig.

‘Waar zoekt u naar?’ vroeg Gowdy.

De onbuigzame luchtmachtkolonel draaide zich om naar de NSA-bureaucraat met wie hij nu al zo lang opgescheept zat en zuchtte, meer van opluchting dan van frustratie.

‘Zonder contact vanaf de grond zal de *Nighthawk* op autonome besturing overgaan; zelfdenkend. Zodra het zijn positie heeft bepaald en heeft uitgerekend dat het Vandenberg kan bereiken, zal het toestel noodprocedures voor een daling inzetten, de snelheid reduceren en veilig landen... aan een parachute.’

‘Hoe weet u dat hij niet allang is neergestort?’ vroeg Gowdy in een poging zijn autoriteit weer wat op te vijzelen. ‘Hoe weet u dat het automatische landingssysteem niet ook is uitgevallen, net als alle andere?’

‘Omdat,’ antwoordde Hansen, ‘we hier nog steeds zijn.’

Het duurde even voordat de betekenis daarvan tot Gowdy doordrong. Hij keek naar de live-satellietbeelden, waar niets abnormaals op te zien was. ‘Hoelang hebben we nog?’

Na een snelle hoofdberekening antwoordde Hansen: ‘Zeven dagen. Minder als de brandstofcellen, zonnepanelen of accu’s beschadigd zijn.’

Gowdy draaide zich weer om naar het scherm en de weidse uitgestrektheid van het zuidelijk deel van de Stille Oceaan die daarop te zien was. Zeven dagen om dat gigantische gebied uit te kammen op zoek naar de spreekwoordelijke naald in die waterige hooiberg. Zeven dagen om een tikkende tijdbom die de aarde op haar grondvesten zou doen trillen te vinden en uit te schakelen.

2

Kohala Point, Hawaiï

Kurt Austin zat schrijlings op een surfplank, drijvend in de tropische wateren op een kleine kilometer van de Kohalavuurtoren op Hawaiï, het grootste eiland van de gelijknamige archipel. De felle zon verwarmde zijn bruinverbrande huid en de golven rolden in een constant ritme onder hem door. Met strak gespannen spieren, maar geestelijk ontspannen, zag hij hoe zich richting het strand een vierehalve meter hoge golf opbouwde, die aan de top een perfecte linksdraaiende krul vormde.

Er spatte wit schuim van de top van de golf die de erop meeraazende surfer probeerde in te halen, maar hij behield zijn snelheid, draaide naar buiten en accelereerde naar het strand, net voordat de kam omsloeg en achter hem neerkletterde.

De pure kracht van de neerklappende golf veroorzaakte een donderslag die tegen de lavarotsen aan het zuidelijk uiteinde van het strand weerkaatste. Het was haast symfonisch melodieus.

‘Dat geluid zal me nooit vervelen,’ zei Kurt.

‘Dat is omdat jij *kaikane* bent,’ reageerde een surfer naast hem met een onmiskenbaar Hawaïaans accent. ‘Uit de zee geboren.’

Kurt wierp een blik naar rechts, waar een stevig gebouwde Hawaïaan op een kleinere plank, een shortboard, zat. De in Polynesische stijl getekende tattoo's op zijn armen en borst kwamen vrijwel overeen met het op de plank geschilderde patroon. Hij had

een ruige, zwarte bos haar, een warme glimlach en een innemend gezicht. Hij heette Ika, maar iedereen noemde hem Ike.

Kurt grinnikte. 'Daar kun je wel eens gelijk in hebben.'

Kurt Austin, nu ruim in de dertig, was opgegroeid aan de noordwestkust van de vs, waar hij de meeste tijd varende, vissend of zwemmend had doorgebracht. Doordat hij jaren in het bergingsbedrijf van zijn vader had gewerkt, had hij al als tiener leren duiken. Sindsdien had hij talloze uren onder water doorgebracht, aanvankelijk in dienst van zijn vader, daarna korte tijd bij de marine en een aantal jaren als lid van een speciale CIA-eenheid die zich met onderwaterverkenning en -techniek bezighield.

Sinds zijn vertrek bij de CIA werkte hij voor de NUMA, de National Underwater and Marine Agency, een instelling van de federale overheid gericht op de exploratie, bestudering en het behoud van de wereldzeeën.

Vreemd genoeg was er, hoe verder hij op dit pad vorderde, steeds meer technologie tussen hem en het water ontstaan. De zwembroek was bij het duiken vervangen door diverse natte en later droge pakken. De wetsuits hadden plaatsgemaakt voor stijve diepzeeuitrustingen, waarin hij als een onderwaterastronaut zat ingekapseld. En de laatste tijd gebruikte hij meestal duikboten: ofwel geleide vaartuigen die vanboven werden bestuurd, ofwel bemande duikboten met luchtdrukcabines waarin het warm en comfortabel genoeg was voor een korte broek en t-shirt. Daarom had Kurt na afloop van een project op Oahu besloten het contact met het water en de ritmes van de zee weer eens op te zoeken.

En als je toch in Hawaï bent, ga je surfen. De afgelopen weken had Kurt zich er met een onvermoeibare drang om er beter in te worden toe gezet steeds grotere en snellere golven te bedwingen.

Inmiddels was hij er bijna even goed in als de plaatselijke gidsen met wie hij bevriend was geraakt. Hij was zo bruin geworden dat hij haast voor een Hawaïaan kon doorgaan... als hij niet een iets te vroeg zilvergrijs geworden haardos had gehad.

‘Het ritme van de zee is aan het veranderen,’ zei Ike, terwijl hij zich omdraaide en voor zich uit staarde. ‘Voel je dat?’

Kurt knikte. ‘De golven komen sneller. Dichter op elkaar.’

Verder weg op zee stormde het. Het was achter de horizon, maar daar zwol een storm aan tot orkaansterkte. De erdoor opgestuwde golven volgden elkaar steeds sneller op.

‘Het wordt zo te ruw om door te gaan,’ zei Ike.

‘Laten we het er dan nog maar even van nemen,’ reageerde Kurt. Hij liet zich voorover op zijn plank vallen en peddelde naar de breakzone.

Ike volgde hem terwijl ze op de kust afgingen, hun snelheid verhoogden en zich van elkaar verwijderden. De enorme golven rolden onafgebroken onder hen door tot Kurt een monstergolf voelde aankomen, de grootste van die dag.

Hier had hij op gewacht, de golf die in gelijke mate zowel gevaar als een geweldige kracht met zich meebracht. Hij peddelde sneller, stuurde op de zwellung van de golf af en kwam op een knie overeind. Vervolgens ging hij staan en draaide zich perfect getimed om, liet zich meevallen en versnelde precies op het moment dat de top van de golf begon te krullen.

Ike, voor hem, trok al een wit spoor door het water alsof zijn plank door een raket werd voortgestuwd. Kurt doorkliefde een golf achter hem en schoot onwillekeurig in de lach over het ongelooflijke gevoel dat door hem heen trok, alsof hij zelf onderdeel van de kracht van de zee was geworden.

Versnellend over het oppervlak en naar links sturend bleef hij net voor de omkrullende top die zich achter hem tot een tunnel kromde. Hij liet zijn hand zakken en trok zijn vingers door het water, waardoor hij terugzakke tot hij alleen nog een doorschijnend blauwe buis om zich heen zag, een huls van vloeibaar glas.

De golf bulderde als een levend beest en dreigde hem als Scylla en Charybdis in te sluiten. Net voordat de golf zich op hem stortte, draaide Kurt eruit en schoot het open water op.

Hij zag Ike voor zich en een andere surfer die dezelfde golf had

uitgekozen. Ze manoeuvreerden iets te dicht bij elkaar en Ike moest uitwijken. Zijn draai was scherp genoeg om contact te vermijden, maar de andere surfer werd door de snelheid en kracht van de breker verrast en viel.

Kurt maakte een draai om hem te ontwijken, maar op hetzelfde moment overweldigde de zee hen alle drie toen de golf opeens hoog piekte en meteen omklapte.

De hele kam sloeg in één keer omlaag, heel anders dan de lange, omkrullende breker waar ze zo van hadden genoten. Een onafzienbare berg water stortte zich op Kurts schouders, sloeg hem van zijn plank en stuwde hem de diepte in.

Hij smakte tegen het zand op de bodem. Zijn arm raakte een stuk lavarots en hij voelde dat het surftouwtje aan zijn enkel brak en zijn plank werd weggerukt.

De druk van de enorme golf hield hem onder water, maar Kurts ervaring als duiker voorkwam dat hij in paniek raakte. Zodra de onderstroom zich herstelde, zocht hij houvast in het zand tot het zicht door het opgedwarrelde sediment weer zo helder was dat het daglicht vanboven erdoorheen schemerde. Hij plantte zijn voeten stevig in de grond en zette zich af.

Aan het oppervlak gekomen keek hij onmiddellijk om zich heen. Er kwam een volgende golf op hem af en zijn plank was naar ondieper water gestuwd en op het strand geworpen. Ook Ike was in dat ondiepe gedeelte. Hij wierp zich weer op zijn plank en peddelde verwoed terug de zee in.

Kurt begreep meteen waarom: de andere surfer was nergens te zien. Hij was ondergegaan en niet meer bovengekomen.

Kurt haalde diep adem en dook net voordat een volgende golf op hem neerstortte terug de zee in. Hij voelde hoe de stroming langs hem zoog, hem optilde en hem losliet net voordat hij erdoor werd meegesleurd. Hij hoorde het doffe bulderen van de golf die boven hem neerkletterde en tuurde gespannen door het zand dat van alle kanten rond hem wervelde.

In de duisternis voor hem flitste iets kleurigs op, geel en rood, vervaagd door het bewegende water en wazig door de beperkingen van het menselijke gezichtsvermogen onder water. Met een krachtige beenslag en een wijde haal met zijn armen schoot hij naar voren tot hij de plank van de surfer beet had. Die zat stevig bekneld in een gat onder in de lavarotswand. Langs de plank tastend vond Kurt het surftouwtje en hij trok de bewusteloze golfsurfer naar zich toe, waarna hij de Velcro-sluiting van de enkelband losscheurde.

De onderstroom kwam terug; er was een volgende golf in aantocht. Hij trok de slappe surfer tegen zich aan, zette zich af en kwam achter de kam van de golf boven.

Hij zwom naar de kust. Achter hem klapte een volgende golf neer, die hen in een denderende wolk van schuim en rondstuiwend water naar het strand stuwde.

Toen ze het ondiepe gedeelte in schoten, kwamen er onmiddellijk andere surfers op hen afgesneld om te helpen. Ze grepen de gewonde man bij zijn armen en benen en sjuowden hem het zand op.

Ike hielp Kurt overeind en liep met hem het strand op, waar hij met zijn handen op zijn heupen steunend bleef staan en uit alle macht zo veel mogelijk zuurstof in zijn longen zoog. ‘Is hij oké?’

Een paar meter verderop lag de surfer, hoestend en water uitspuwend, op zijn zij. Een van de mannen die erbij stond, knikte.

Ike hield grijnzend het afgebroken deel van Kurts surftouwtje op. ‘Kijk nou. Het touwtje is gebroken. Je mag jezelf nu een échte grotegolfsurfer noemen.’

Ike lachte om zijn eigen grap en gaf Kurt een plagerig duwtje.

‘Niet echt zoals ik had bedoeld,’ zei Kurt. ‘Wat gebeurde er met die golf? Alles leek goed te gaan en toen opeens...’

Ike haalde zijn schouders op. ‘Elke golf is anders, bro. Dat hoort erbij. *Moana* laat met zich spelen, maar van tijd tot tijd drukt ze je met je neus op de feiten: *Ik ben gevaarlijk. Ik ben onvoorspelbaar. Er komt een dag dat ik je te grazen neem. En op dat moment van de waarheid ga jij merken dat je me niet onder de duim hebt. Merk je dat*

je aan mijn genade bent overgeleverd en dat alleen ik degene ben die besluit of ik je vasthoud of je laat gaan.'

Kurt genoot zo van de poëzie van die verklaring dat hij niet probeerde er ook maar iets tegen in te brengen, anders dan een respectvol knikje en een peinzende blik over de zee. De golven werden steeds hoger, de storm wakkerde aan. Moana liet vandaag niet meer met zich spelen.

Zijn gedachtegang werd onderbroken door een roep van verder weg op het strand. 'Kurt Austin!' riep iemand.

Er klonk autoriteit in de manier waarop zijn naam werd uitgesproken, scherp en helder. Een klank die nogal uit de toon viel in het lokale sfeertje hier op het strand.

Kurt keek op en zag een man vanaf de weg op hem afkomen. Hij droeg een zwarte lange broek, keurig gepoetste schoenen en een wit overhemd. Hij had smalle schouders en heupen, hield zich strak in de plooi en bewoog heel zelfverzekerd.

'Kurt?' riep de man terwijl hij dichterbij kwam.

Ike boog zich naar hem toe. 'Ik zou niet reageren als ik jou was,' fluisterde hij. 'Volgens mij is het politie.'

'Was het maar waar,' zei Kurt. Mensen van de federale overheid herkende hij meteen als hij ze zag en deze kende hij zelfs heel goed. 'Rudi Gunn,' zei hij, terwijl hij de onderdirecteur van de NUMA een hand gaf. 'Ik wist niet dat je op het eiland was. Dan had ik je gevraagd om mee te gaan surfen.'

'Ik ben pas twee uur geleden aangekomen,' reageerde Rudi, die hem stevig de hand schudde, 'maar gezien je duikeling van de plank waar ik zojuist getuige van was, zal ik me bij toekomstige uitnodigingen toch moeten afvragen of ze niet bij een plan horen om van me af te komen en zo mijn baantje in te pikken.'

'En de hele dag papierwerk te gaan zitten doen? Nee, bedankt. Wat kom je hier doen?'

'Ik probeer je al een tijdje te bereiken,' antwoordde Rudi. 'Ik heb minstens een keer of tien op je mobiel ingesproken.'

‘Mobieltjes en surfen gaan niet goed samen,’ zei Kurt. ‘Wat is er zo dringend?’

‘Wie zegt dat het dringend is?’

Kurt keek hem ongelovig aan.

‘Oké,’ zei Rudi. ‘Het is waarschijnlijk wel dringend – anders zouden ze me niet hiernaartoe sturen om je op te halen – maar ik weet niet waar het over gaat. Ik was al blij dat een bediende in jouw hotel gezien had dat je met een surfplank deze kant op was gegaan.’

‘Die gast kan naar zijn fooi fluiten,’ reageerde Kurt.

‘Dat overleeft hij wel met wat ik hem heb gegeven,’ zei Rudi. ‘Neem dat maar van me aan.’

Kurt begreep dat de pret voorbij was. Hij keek opzij naar de surfer die hij uit het water had gehaald. De jongeman glimlachte alweer; hij maakte het onder surfers vertrouwde vriendschappelijke *shaka*-teken: een draai vanuit de pols met een uitgestrekte duim en pink.

Kurt beantwoordde de groet, waarna hij zich tot Ike richtte. ‘De zee is niet als enige onvoorspelbaar. Ik geloof dat ik aan het werk moet.’

Hij trok een zwart t-shirt over zijn schouders en pakte de rugzak die hij had meegenomen. Terwijl ze naar de wachtende SUV liepen, stelde hij de voor de hand liggende vraag: ‘Wat is er aan de hand? Er luistert nu niemand meer mee.’

Gunn schudde zijn hoofd. ‘Hetzelfde als altijd,’ antwoordde hij. ‘Er is weer eens haast bij.’

Kurt vermoedde dat Rudi meer wist dan dat, maar hij was net zo gesloten als alle anderen bij de NUMA. Wie op West Point, de militaire academie, de beste van de klas was, had dit soort zelfdiscipline van nature in huis. ‘Ik neem aan dat er geen tijd meer is om te douchen en me om te kleden?’

Gunn schudde zijn hoofd. ‘Nee, dat gaat niet lukken, vrees ik.’